

Het Magische Dierenrijk

Het Magische Dierenrijk

Eric van der Wal

Schrijver: Eric van der Wal

Coverontwerp: Mariella Barbagallo-Van der Wal

Illustraties: Nadia van der Wal

ISBN: 9789402138771

© Eric van der Wal

Het was een mooie zomerse dag buiten en Sem was lekker buiten aan het voetballen met zijn vriendjes in het grote park vlak bij zijn huis. Het park was zijn lievelingsplek om te spelen. Als hij niet kon voetballen met zijn vriendjes, dan ging hij altijd naar de grote boom in het midden van het park, waar hij lekker in kon klimmen. Hij was altijd al een beetje verliefd geweest op die enorme boom, omdat als hij er eenmaal in geklommen was, hij op zo'n grote tak lekker weg kon dromen. Hij droomde dan dat hij later net zo goed zou worden als zijn held Lionel Messi. Sem droeg dan ook altijd zijn shirtje tijdens het voetballen.

“Winnende doelpunt”, riep Bas.

“Ja, want het begint al een beetje donker te worden”, zei Sem.

Iedereen deed extra zijn best, want niemand wilde natuurlijk verliezen. Sem liep met de bal op het doel af, maar schopte de bal iets te ver voor zich uit en Bas pakte hem handig af. Hij speelde hem snel naar voren en Mikey wist te scoren.

“Gewonnen!”, juichte Mikey.

Sem baalde dat hij verloren had, want hij kon echt niet tegen zijn verlies.

“Boompje schieten!”, riep Bas. Ze sloten het middagpotje voetbal altijd af met van afstand op een boom te schieten. Ze hielden altijd bij wie er raakte of miste en degene die het vaak gemist had, moest die week trakteren. Sem was als laatste aan de beurt. In zijn dromen schoot hij net als Messi altijd raak, maar in het echt wilde het hem maar niet lukken. Hij was dan ook vaak de pineut om te trakteren. Maar deze keer had hij echter besloten om het niet mooi te doen, maar juist hard. Hij mocht hem gewoon niet missen! Hij nam een aanloop, schoot en... naast de boom! De bal rolde ver de struiken in. De andere jongens begonnen te lachen.

“Volgende keer beter Sem”, zei Bas met een knipoog. Het begon nu iets harder te regenen en zijn vrienden pakten snel hun jas. “Tot morgen Sem”, riepen ze hem nog na terwijl ze wegliepen.

Sem ging snel zijn bal pakken voordat het naast de regen er misschien bij zou gaan onweren, maar die had hij zo hard de struiken in geschoten dat hij de bal niet meer kon zien.

Waar kan die bal nou toch zijn gebleven?

Al zoekend ging hij steeds verder de struiken in. Iedere keer als hij dacht dat hij ergens de bal zag liggen, liep hij er naar toe. De bal lag er dan weer niet, maar het leek alsof hij hem een stukje verderop dan wel zag liggen. Toen Sem achterom keek, zag hij dat hij al ver het park in was gelopen. Zijn moeder had gewaarschuwd dat hij niet te ver het park in mocht omdat het gevaarlijk was om alleen rond te lopen, maar hij wilde wel zijn bal hebben. Nog maar een klein stukje.

Zo hard kan ik hem toch ook niet geschoten hebben?

Sem liep nog een stukje verder de struiken in terwijl hij hoorde hoe ook de regen op de bladeren boven hem begonnen neer te vallen. Hij begon het nu ook koud te krijgen terwijl het steeds donkerder leek te worden in het park.

Sem begon zich nu langzaam een beetje bang te voelen en probeerde de weg terug te vinden door te kijken waar hij had gelopen. Het leek wel alsof al zijn sporen waren uitgewist?! Er was geen één voetstap meer te vinden. Hij kreeg een naar gevoel en begon om hulp te roepen.

“Mikey! Bas! Is daar iemand?!”, maar er kwam geen antwoord. “Hallo, kan iemand mij helpen?!”, probeerde Sem nog een keer.

“Ssssst, niet zo hard schreeuwen, anders hoort ze je!”, hoorde hij een zacht stemmetje zeggen.

Verschrikt keek Sem om zich heen, maar hij zag niemand.

“Ha-ha-hallo,” fluisterde Sem een beetje bang. “Is daar iemand?” Om hem heen was er wat geritsel in de struiken, maar hij zag niemand lopen. Even bleef het stil, maar toen kwam er weer dat zachte stemmetje dat nu van heel dichtbij leek te komen.

“Pssst, hier ben ik. Hieronder.”

Sem keek verbaasd naar beneden en zag twee meter van hem vandaan een eekhoorntje zitten. Het eekhoorntje was niet veel groter dan zijn hand en keek hem vragend aan.

“Hallo, is daar iemand?” vroeg Sem weer om zich heen kijkend.

“Sssst, ik zei toch dat je niet zo hard moest praten?!”

Sem keek naar de eekhoorn en de eekhoorn naar Sem.

“Als je te hard praat, kan ze je horen”, sprak de eekhoorn.